

nhà xa xôi một phần tâm tư khắc khoải của nàng.

Nàng buồn thư xuống bàn, nhìn gã đàn ông. Hắn thân nhiên nhìn nàng bằng cặp mắt ráo hoảnh. Bỗng nàng ồm mặt khóc rung rức. Gã đàn ông đánh diêm hút thuốc, vể mặt hả hê. Lá thư quê hương đã hoàn toàn thay đổi ý định của nàng.

Trước khi lên xe Citroen đến chỗ hẹn, Quỳnh Bích quyết định dứt bỏ cuộc sống phần bọ. Song nàng không thể bỏ mẹ chết vì bệnh lao phổi trong túp lều tranh xiêu vẹo ở ngoại ô Thanh hóa. Nàng không thể mặc đàn em đại di chần trâu, gặt lúa và dệt vải cho hợp tác xã để kiếm tiền đóng gạo hàng ngày. Nàng yêu Văn Bình, song nàng không thể vì một người đàn ông mà xô đẩy gia đình vào vòng đói khổ. Cuối thư, em gái nàng đã bảo ngầm cho nàng biết : nếu nàng bỏ «họ», gia đình ở Bắc sẽ bị khủng bố.

Gã đàn ông lặng lẽ rút mù soa cho nàng lau nước mắt. Quỳnh Bích ngồi yên một lúc.

Đoạn, nàng nói, giọng sắc như dao :

— Vâng, tôi xin nghe theo lời ông.

III

Trái bom nổ chậm

Ba tháng sau.

Cuộc sống trong sở Mật vụ của ông Hoàng vẫn chạy một nhịp bình thường.

Hàng ngày, ông tổng giám đốc mở tủ sắt lấy tập hồ sơ tối mật MA-15 ra nghiên cứu. Ba tháng trước, hồ sơ này chỉ gồm 10 trang đánh máy và 2 tấm ảnh, giờ đây số trang đã lên tới 100 và số ảnh 30.

Ông Hoàng đọc đi, đọc lại đến nổi thuộc lòng. Mỗi lần nghiên cứu hồ sơ MA-15 xong, ông lại gọi Văn Bình lên bàn giấy, và hai người khỏa trái của bàn bạc hồi lâu.

Nhân viên của Sở đã quen mặt Văn Bình trong tổng hành doanh. Lệ thường, chàng chỉ được nghỉ vài ba tuần lễ xả hơi, giữa hai công tác hiểm nghèo, và trước ngày sửa soạn lên đường, chàng mới đến gặp ông Hoàng. Lần này, chàng ở lì luôn ba tháng.

Tuy nhiên, cuộc đời phẳng lặng gần như buồn tẻ ở trụ sở trung ương không làm Văn Bình bỏ được thú uống rượu như hũ chìm và chơi bời vơng mạng. Không tối nào chàng không có mặt ở vũ trường, và sớm nhất là ba giờ sáng chàng mới chịu lên giường ngủ.

Lê Diệp, anh chàng sếu vườn ghét rượu huyết

ky và thù gái đẹp, tiếp tục đi theo ông Hoàng như bình với bóng, trong mình luôn luôn có bộ dao lá liễu, có thể lấy đầu kẻ địch trong vòng hai chục thước.

Quỳnh Bích tiếp tục làm thư ký riêng cho Văn Bình trong căn phòng sang trọng, treo bức hình thiếu phụ khóa thân dĩ thõa. Mỗi tối thư bày đầu tháng, nàng tiếp tục gặp gỡ gã đàn ông lì lợm, trán võ, mũi và tai bẹp đi. Người lạ mặt tỏ vẻ bằng lòng về công việc của nàng.

Hai tháng sau lần gặp gỡ trước rap cải lương Kim chung trên đường Hồng thập tự. Quỳnh Bích nhận được một lá thư khác của em gái. Nội dung lá thư như sau :

« Chị Mộng Hoài thân mến của chúng em.

« Em có tin mừng báo với chị. Mẹ đã khỏe hẳn « rồi. Tuần trước, lên bệnh viện thị xã chụp hình « phổi, mẹ được y sĩ chuyên môn cho biết vết « thương trong phổi đang bắt đầu lành theo. Nếu « được tiếp tục tiêm thuốc và ăn uống bổ dưỡng « như biện thời, chỉ trong vòng ba đến sáu tháng « nữa là mẹ khỏi bệnh lao phổi.

« Tin mẹ sắp bình phục làm chúng em sung « sướng phát điên lên.

« Chị ơi, ngày giỗ của thầy được cử hành một « cách rất trọng thể, chúng em tin là dưới tuổi « vàng, thầy hết sức bằng lòng. Em làm một bữa « cỗ lớn, gia đình nội ngoại đều tới đông đủ, ai « cũng khen mẹ, khiến mẹ được mát mặt.

« Ba em trai Ngọc, Bội và Châu nghịch ngợm « của chị sắp lên đường sang Trung quốc rồi. « Tương lai chúng nó được sáng lạn là nhờ chị.

« Ông chủ tịch cho biết công việc của chị trong thời « gian qua rất đáng khen. Mẹ nhờ em chúc chị cố « gắng thêm nữa.

« Em Mộng Huyền của chị. »

« T.B. Chị ơi, con Mộng Hương cứ nằng nặc đòi « lấy chồng. Chồng chưa cưới của con quý sư ấy « sắp tốt nghiệp y khoa bác sĩ, như em đã nói « trong thư trước với chị. Nếu có thể, chị mua cho « nó một cái đồng hồ Omega đàn bà làm quà cưới. « Đồng hồ Omega ngoài này là xa xỉ phẩm bậc « nhất, có tiền cũng mua không được. Cảm ơn chị « nhé. »

Quỳnh Bích mỉm cười, sung sướng. Lá thư què nha đã mang lại cho nàng một tia nắng ấm áp. Gã đàn ông lẳng lẳng nhìn nàng :

— Như em gái cô đã viết trong thư, chúng tôi rất bằng lòng về sự cộng tác thành thật và tận tụy của cô. Kế hoạch của chúng tôi đang tiến hành một cách tốt đẹp, tuy nhiên, cần cố gắng sức một lần nữa mới có triển vọng thắng lợi.

Quỳnh Bích lạnh người, hai tay run run. Một niềm lo sợ to lớn đè lên ngực làm nàng nghẹt thở. Nàng ngẩng đầu nghe người lạ mặt buồng từng tiếng :

— Chúng tôi cần có báo cáo về Lê Tùng.

★

Lê Tùng vút bút chì nguyên tử xuống bàn, gạt đồng hồ sơ sang bên, rồi ghéch chân lên cái ghế mây bên cạnh.

Mới làm việc được một giờ đồng hồ mà mắt chàng hoa lên, đầu nhức như búa bổ, khiến tay chàng run lên bần bật. Chàng mắc chứng run tay từ ít ngày nay, có lẽ vì uống rượu, quá nhiều rượu. Vốn là đệ tử của rượu rom, chàng thường uống mỗi ngày một phần tư chai, uống với coca cola và nước đá. Song từ ngày thất bại não nề ở vĩ tuyến 17, bệnh nghiện rượu của chàng đã lặn lên gặp bội. Mỗi ngày, Lê Tùng nốc một chai, có khi hai chai.

Và ban đêm. . .

Có đêm chàng uống đến sáng. Uống đến khi hai mắt không thấy gì nữa, và bàn tay cầm ly rượu run rẩy làm đổ rượu tung tóe vào quần áo

Đêm qua, chàng uống luôn hai chai bacardi, thứ rom đặc biệt của người Cuba. Uống hết rượu, chàng la cà xuống đường, ngã vào tay một cô ả bán dâm ở đầu hẻm, mặt trời đã lên từ lâu mới giật mình tỉnh dậy. Lê Tùng khoác cái sơ-mi nhàu nát lên người, hối hả trèo lên tắc-xi đến Sở.

Như thường lệ, nhân viên trong Sở không hơi han chàng nữa. Sự xuống giốc quá nhanh của chàng khiến cho đồng nghiệp sợ hãi tránh xa. Nội quy của Sở rất nghiêm khắc : nhân viên phải có hạnh kiểm tốt, không được rượu chè và cờ bạc bệ tha. Bị phạm lỗi, nhân viên sẽ bị khiển trách và ghi vào hồ sơ. Lần thứ ba sẽ bị thải hồi, và một khi bị ông Hoàng thải hồi, đương sự không còn hy vọng vào làm ở một cơ quan nào khác.

Những hàng chữ số li ti mùa nhảy trước mắt Lê Tùng. Chàng được cử làm trưởng ban H4, phụ trách việc chuyên ngân, gói tiền và trả lương bí

mật cho nhân viên hoạt động ở ngoại quốc. Vốn là nhân viên hành động, chàng thích được phóng dao, bắn súng, hoặc đấu trí với đối phương. Cuộc đời mai đưng quần trên ghế gỗ làm chàng chán nản và tuyệt vọng.

Bỗng một giọng nói êm ái vẳng vào tai chàng :
— Anh Lê Tùng.

Chàng ngẩng đầu lên, vụt tỉnh ngủ. Người gọi chàng là Huệ Lan, cô gái chưa chồng dễ thương, từng có cảm tình đặc biệt với chàng. Chàng hỏi :

— Cô Lan gọi tôi hả ?

Huệ Lan gật đầu. Nàng là một thiếu nữ 25 tuổi, cái tuổi chín mười trong tình trường, ăn mặc đằm dáng, tóc dài đen nhánh phủ xuống đôi vai gầy xương xương. Tuy ngực nàng lép kẹp, nàng vẫn có một duyên dáng đặc biệt. Có lẽ đàn ông thích nàng vì đôi mắt nghịch ngợm, và làn môi cong cong, dường như chỉ muốn được hôn suốt ngày.

Huệ Lan ngồi ở bàn bên. Nàng sửa lại mái tóc, giọng thân mật dướm lo âu :

— Anh Lê Tùng này, ông chánh sở vừa ra lệnh cho em coi lại sổ sách của anh.

Lê Tùng giật mình :

— Khi nào ?

— Hồi sáng, anh chưa đến, ông chánh sở gọi điện thoại cho em. Ông ấy dặn tối nay em phải ở lại văn phòng, kiểm soát lại sổ sách của anh. Em lo quá. Anh có làm cái gì bậy không ?

Lê Tùng đáp bằng quơ :

— Không.

— Chắc không ? Người ta bàn tán nhiều về anh mà anh chẳng biết gì cả. Người ta bảo anh

chơi bởi bê tha, tiêu tiền như rác. Căn cứ vào số lương hàng tháng, anh không thể nào uống rượu rom đắt tiền hàng chai đầy và đi nhảy suốt đêm.

Giọng của Lê Tùng trở nên mỗi mệ :

— Họ nói láo đấy. Tôi vẫn uống rượu từ lâu. Văn Bình không uống rượu, không chơi bởi hay sao ?

— Văn Bình khác, anh khác. Văn Bình là tổng thanh tra, hơn anh hàng chục cấp, được ông Hoàng cưng như trứng mỏng.

— Còn tôi thì bị ghét bỏ?

— Không phải đâu. Tại anh mà ra cả. Văn Bình làm việc nào cũng thành công nên được ông tổng giám đốc chiều chuộng. Còn anh...

— Có muốn nói là trong vòng ba tuần lễ tôi đề thiệt mạng ba nhân viên xuất sắc phải không ?

— Vâng. Tuy nhiên, anh đừng hiểu lầm em, tội nghiệp.

Lê Tùng thở dài, chua chát :

— Không, tôi không hiểu lầm cô đâu. Song thiên hạ đã hiểu lầm tôi. Ông tổng giám đốc đã cố tình hiểu lầm. Hơn ai hết, ông Hoàng phải biết rằng trong hàng ngũ của ta ở phía bắc vĩ tuyến 17 đã có nội phản. Một phần tử của địch trà trộn vào tổ chức ta đã báo cáo hết cho phản gián cộng sản. Nhân viên của tôi mất mạng là vì thế.

— Sao anh không trình bày tự sự với ông Hoàng ?

— Khờ quá, anh nói khăn giọng rồi mà ông Hoàng vẫn như pho tượng. Ông tổng giám đốc đã có định kiến là lỗi ở anh.

Lần đầu tiên, Lê Tùng xưng với Huệ Lan là anh.

Nàng không để ý tới sự xưng hô thân mật của chàng. Nàng nói :

— Tối nay, em phải kiểm soát sổ sách. Anh nghĩ sao ?

— Tôi chẳng nghĩ gì cả. Nhưng ở vào địa vị cô, tôi sẽ báo cáo với ông chánh sở là sổ sách của tôi không có diễm nào khả nghi.

— Anh cứ nói thật với em, nếu anh lỡ tiêu đồng nào em sẽ tìm cách bù đắp giùm anh.

— Tôi thề với cô là không tơ hào một xu nhỏ.

Huệ Lan thở phào ra :

— Nếu thế thì em yên tâm được rồi. Em chẳng cần xem sổ sách nữa. Sáng mai, em sẽ báo cáo với ông chánh sở.

Lê Tùng nhìn cô gái bằng cặp mắt hàm ơn :

— Huệ Lan tốt với tôi lắm. Chỉ tiếc là...

Nàng cười :

— Em rất sẵn sàng. Có hay không là do anh. Giá anh bớt chơi bởi hơn trước. Khi ấy, em sẽ mời anh đến nhà. Mẹ em mến anh lắm.

— Bà cụ đã gặp tôi bao giờ đâu ?

— Em đưa ảnh anh cho mẹ em xem. Mẹ em khen anh dễ thương và trung hậu.

Lê Tùng lại thở dài :

— Trong khi ấy, ông Hoàng lại coi anh là kẻ đáng ghét và có tư tưởng phản bội.

— Anh Lê Tùng. Đạo này, anh ăn nói bừa quá. Chắc anh bị đau rồi. Có lẽ đêm qua anh thức suốt sáng.

— Không, đêm qua tôi ngủ sớm lắm.

— Anh đừng dối em nữa. Quảng mắt anh đen sì như vậy chứng tỏ anh mất ngủ liên miên. Anh

về nhà đi nghỉ đi, em làm giùm cho. Nếu ông chán sở hôi, em sẽ nói là anh bị cảm.

Lê Tùng xô ghế đứng dậy :

— Huệ Lan nói đúng. Tôi đang bị cảm. Vai tôi đau như rần.

— Anh ra tiệm thuốc tây gần Sở mua átpirin mà uống. Anh phải uống ba viên một lúc mới công hiệu.

Lê Tùng chụp cái mũ cúi lên đầu, nặng nề ra cửa. Huệ Lan nhìn theo bằng luồng mắt ái ngại.

Định ra thang máy, Lê Tùng ngần ngừ một phút rồi đi rảo dọc hành lang tới cầu lạc bộ. Đó là một gian phòng lớn, chuyên bán thức ăn và đồ uống cho nhân viên. Hầu hết nhân viên của Sở đều ăn trưa tại cầu lạc bộ. Cầu lạc bộ còn cung cấp thức ăn cho một số nhân viên đặc biệt trú ngụ thường trực tại tổng hành doanh.

Vào giờ này, cầu lạc bộ còn đông người. Mọi người đang trò chuyện như pháo nổ bỗng ngưng bật khi thấy Lê Tùng lộ mặt ngoài cửa. Hồi đầu, chàng lấy làm khó chịu, cho sự im lặng này là một cách khinh miệt chàng. Lâu dần chàng quen đi và đáp lại bằng thái độ thản nhiên.

Lê Tùng tiến lại quầy, một cái bàn dài lót kềm màu trắng, phía sau là ba cô gái có bộ ngực đồ sộ và cặp mắt sắc như dao cạo. Chàng vẫy tay :

— Huýt ky.

Một cô gái lắc đầu :

— Ông quản lý ra lệnh không được bán chịu cho ông.

Lê Tùng quắc mắt :

— Tôi đã ăn quýt lần nào chưa ?

— Rồi. Không phải một lần mà hai lần. Tháng trước, ông quên không trả năm ngàn. Tháng vừa rồi bảy ngàn. Tôi còn giữ bông của ông, không tin tôi đưa ông xem.

Sự nhớ ra Lê Tùng gật gù :

— Ủ nhỉ, suýt nữa tôi quên mất. Tháng này hết tiền, tôi đã hẹn ông quản lý cuối năm sẽ thanh toán hết. Bây giờ xin cô một ly.

— Phiền ông trả cho năm chục.

Lê Tùng rút bóp phoi, ném lên quầy tờ hai trăm nhàu nát :

— Bốn ly, không pha đá.

Chàng vỗ lấy ly rượu như kẻ nhịn khát từ nhiều ngày nay. Bỗng chàng hỏi :

— Còn rom không ?

— Còn. Bốn chục một ly nhỏ.

— Cô cho tôi 5 ly. Phá vào một chai coca cola và 3 viên đá.

— Xin ông 200 nữa.

Lê Tùng thở dài móc trong túi áo trên ra 2 tờ hai trăm khác, quăng vào ly rượu vừa uống cạn :

— Đủ chưa.

— Ông đưa dư 200.

— Rót thêm cho tôi 200 rượu rom nữa.

— Uống 600 bạc rượu một lúc, chịu sao được.

Thôi, em chỉ rót 200 thôi.

— Nội quy của cầu lạc bộ không hạn chế bao nhiêu ly. Miễn tôi trả tiền, tôi muốn uống bao nhiêu cũng phải bán.

Viên quản lý — một thanh niên eo thước tám, người to như tủ gương — khệnh khạng từ góc phòng đi lại. Thấy Lê Tùng, hắn lên giọng :